

anden Grund, der har havt særlig Betydning for Udvalget med Hensyn til det omhandlede Vædringsforslag, er den, at man derigjennem faar tilveiebragt en noget skarpere Grændse, end der ellers vil fremtræde i Litra b., hvorved mange forskjelligge Tvivl ville blive undgaaede. Og dertil kommer saa den Omstændighed, at man ved at indskrænke Bestemmelsen paa den anførte Maade, kun undtager saadanne Ting fra Hovedreglen, som det dog alligevel vilde kunne lykkes de Paagjældende at undtage ad andre Veie. Naar man nemlig vil laane en Anden Penge, for at han derfor kan anskaffe en enkelt bestemt Gjenstand, saa kan man, selv naar Underpart i Løsøre er forbudt, let paa anden Maade arrangere sig saaledes, at man dog faar en vis Sikkerhed i Tingen; man kan saaledes f. Ex. sige til den Paagjældende: „Seg vil ikke give Dig Pengene til at kjøbe Tingen for, men jeg vil selv kjøbe Tingen for Dig, og saa kan Du leie den af mig.“ Det vil altsaa altid kunne lykkes at ordne Forholdet saaledes, at man skaffer sig og faar en Sikkerhedsret i de Ting, som saaledes anskaffes. Derimod kan det ikke lykkes at faae en saadan Ret ad anden Veie i Ting, som ikke staa i nogen Forbindelse med Anskaffelsen, og hvis Anskaffelse ikke er et Bederlag for de givne Penge. Dette er ogsaa en Grund til, at Udvalget har ment at burde opstille Vædringsforslaget under Nr. 25, hvorved det, som sagt, er gaaet noget ind paa de Betragtninger, som bleve fremsatte her under 2den Behandling. Forresten erkjendes det naturligtvis fra Udvalgets Side, at hele dette Punkt ikke er af nogen særdeles stor Betydning, og derfor maa det henstille til det høie Ting ved sin Afstemning at vise, hvilket Alternativ det vil have. — Hvad dernæst den Grændring angaar, som blev gjort af min ærede Sidemand (Melchior) med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 15 til § 101 f., da skal jeg begynde med at bemærke, at dette er et Punkt af underordnet Betydning, og at Udvalget som en Følge deraf ikke kan lægge nogen videre Vægt paa, om den nævnte Grændring bliver vedtagen eller ikke. Skulde det høie Ting foretrække i saa Henseende at blive ved den tidligere Affattelse, saa vil der visnok

ikke deraf følge nogen videre. Stade. Udvalgets Grund til at foreslaa Grændringen har imidlertid været den, at, efterat der er blevet indført en Forpligtelse til at opgjøre en aarlig Status, saa synes ogsaa den Omstændighed, at man alligevel ikke gjør dette, at burde fremhæves i § 101 som Noget, der udelukker Folf fra Aktord. At det ikke er nok med, at der opgjøres en Status, men at denne Status tillige skal være ordentlig og skal indeholde Oplysninger om Aktiva og Passiva, ligger formentlig tilstrækkelig i, at der i Vædringsforslaget staa: „paa behørig Maade at opgjøre aarlig Status.“ Jeg maa imidlertid ogsaa med Hensyn til dette Vædringsforslag gjentage, at Udvalget ganske henstiller til det høie Ting, hvorvidt det vil vedtage det eller ikke.

Some: Saavel den ærede Minister som den ærede Ordfører have henstillet til Tingen, hvorvidt det vil stemme for Vædringsforslaget under Nr. 25 til § 152 Litra b. De Grunde, som den ærede Ordfører anførte for dette Forslag, forekomme mig dog ikke at være saadanne, at de bør bestemme Tingen til at stemme for Forslaget. De gif fornemmeligt ud paa, at Vædringsforslaget gjorde Betegnelsen i Litra b. skarpere, hvorved det ogsaa vilde blive væsentlig lettere at faae Bestemmelsen i § 152 overholdt, og at der derhos — det var den anden Grund — ved Vædringsforslagets Vedtagelse vilde fremkomme en bedre Harmoni imellem Litra b. og c. Hvad denne sidste Grund angaar, maa jeg imidlertid bemærke, at det forekommer mig, at Harmonien saa burde have været søgt gennemført i alle 3 Litraer af § 152; men det er den aldeles ikke. Naar det nemlig i Litra a. hedder: „Ved Forpagtninger af Landeieendomme og Meierier, samt ved anden Veie af Jord kan Leietageren give Underpant i sine til Bedriftens Udøvelse hørende Eiendele samt i Produkterne af Bedriften for de Krav, som Udleieren i Anledning af Brugsforholdet maatte have eller faae paa ham“, saa forekommer det mig klart, at der ikke her er et saadant bestemt Forhold mellem det Krav, der maatte havees paa Forpagteren, og de Gjenstande, som der-